

Tillæg. Og hvis Menighedsrådet ligeledes med $\frac{3}{4}$ Majoritet vedtager at beholde Præsten og yde ham det Tillæg, som i saa Tilfælde er nødvendigt, kan en saadan Præst rykke op, forudsat at han opfylder Betingelserne. Flertallet har ment at kunne tiltræde, at der gives Menighedsrådet denne Beføjelse.

Ændringsforslag Nr. 9 gaar ud paa, at Kordegne som hidtil skal være Tjenestemænd. I det oprindelige Lovforslag var det foreslaaet, at de skulde udgaa som Tjenestemænd, men dette er nu, som sagt, ændret.

Med disse Bemærkninger tror jeg at have omtalt de vigtigste af de stillede Ændringsforslag. Der er en Række Ændringsforslag, Nr. 11, 13 og 17, hvorefter Honorarer, der oprindeligt var foreslaaet at skulle ydes efter Indstilling af Menighedsrådet, foreslaas at kunne ydes af Ministeriet efter indhentet Erklæring hos Menighedsrådet. Flertallet har kunnet gaa med til disse Ændringsforslag, navnlig i Betragtning af, at disse Udgifter i København ikke afholdes af de lokale Menighedskredse, men af den samlede Fællesfond for København og Frederiksberg. Endvidere er der Ændringsforslagene under Nr. 21, 24 og 25. De er nødvendiggjort ved de Ændringer, der er sket i selve Tjenestemandsløven, idet Forsørgertillæget falder bort og Dyrtids- og Konjunkturtillæget bevares som hidtil.

Udover disse Bemærkninger finder jeg ikke paa nærværende Tidspunkt Anledning til at udtale mig. Jeg anbefaler Tingets Medlemmer at stemme for det til Lovforslaget om Lønninger udenfor København af et Flertal stillede og af Ministeren tiltraadte Ændringsforslag og for de til Lovforslaget om Lønninger i København af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag.

Kammersgaard: Som det høje Tings Medlemmer vil kunne se, er de Ændringsforslag, der er stillet til de oprindelige Lovforslag, af en saadan Art, at de i høj Grad har omkalfatret Lovforslagene, ja, næsten gjort dem ukendelige. Det faar nu staa ved sit Værd. Jeg ønsker straks at sige, at vi fra vor Side ikke kan tiltræde Lovforslagene eller de Ændringsforslag, der er stillet til dem. Og jeg skal kort begrunde denne vor Stilling.

Vi kan af Grunde, som er det høje Ting velkendt, lige saa lidt her som ved Behandlingen af Tjenestemandsløven gaa med til Nedsættelse af Konjunktur- og

Dyrtidstillægene til Folkekirkens Tjenestemænd. Jeg kan i saa Henseende indskrænke mig til at henvise til mit Partis Stilling ved Behandlingen af Tjenestemandsløven i dette Ting. Hertil kommer, at vi maa være enige med Lønningsrådet i, at flere af de stillede Ændringsforslag paa en meget uheldig Maade vil drage Konsekvenser efter sig. Jeg skal i saa Henseende eksempelvis blot henvise til enkelte Ændringer, f. Eks. Bestemmelsen under Punkt 2 i § 1 i Flertallets Ændringsforslag vedrørende Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg og Ændringsforslag Nr. 3 til Lønningsloven for Folkekirkens Tjenestemænd i København og de af et Mindretal stillede Underændringsforslag, betegnedes som 0, o. s. v. Og jeg kunde nævne flere. Disse Ændringsforslag er af et saadant Indhold, at de i Henhold til Lønningsrådets Skrivelse af 2. Juni 1927, der findes som Bilag til Betænkningen, maa faa indgribende Betydning for Tjenestemændene i de andre to Hovedgrupper. Efter disse Udtalelser, der saaledes er fremkommet fra — jeg kan godt sige — lønteknisk Side, altsaa fra Lønningsrådet, forekommer det os næsten mere end dristigt af de to Flertalspartier at fastholde Ændringer af den Beskaffenhed, der, hvis de vedtages, maa give Præsterne og Provsterne en Undtagelsesstilling i Forhold til andre Tjenestemænd og straks vil afføde berettigede Krav fra andre Tjenestemænd om at blive lige stillede med Præsterne paa de af fælles Vilkaar prægede Omraader, Krav, som man til den Tid af Retfærdighedshensyn maa imødekomme.

Men det afgørende for mit Partis Stilling til Lovforslagene og Ændringsforslagene er den Kendsgerning, at Vedtagelsen af disse Forslag vil give en Del af Præsterne en Lønforhøjelse i en Tid, da samtlige andre Tjenestemandslønninger er Genstand for Nedsættelse, og paa en Tid, da Regeringen sætter Hjælpen til alle dem, der, for at bruge et forstaaeligt og fælles Udtryk, lever paa Livets Nordside, ned. Vi fra vor Side maa bestemt hævde, at Præsterne ligesom andre Tjenestemænd maa kunne vente, til en almindelig Revision af Lønningslovene finder Sted, og saaledes dele Kaar med andre Tjenestemænd.

Jeg maa til disse Bemærkninger føje, at det er mig i nogen Grad uforstaaeligt, hvis Flertalspartierne virkelig har Mod til at vedtage disse Ændringer. Mig forekommer det, at de dog maa kunne indse, at Præsterne og Præstestanden paa det